

Personlige opplevelser

Innlegg på inntil 1000 ord om personlige opplevelser og erfaringer som pasient eller pårørende sendes tidsskriftet@leeforeningen.no

Én kneskade, én lege, to møter

Min historie fra et møte med helsevesenet kan kanskje være til ettertanke.

Det offentlige

Jeg var 19 år og hadde fått en kneskade fra snøbrettkjøring i helgen. I håp om å få svar på hva som feilte kneet og hva jeg kunne gjøre for at det skulle bli bedre, tok jeg kontakt med mitt lokale sykehus. Venteværelset mandag morgen var fullt av mennesker og lyd, og jeg fikk høre fra noen av mine medpasienter at vi hadde time hos samme lege til samme tid. Nøyaktig hvor forsinket jeg fikk komme inn til undersøkelse, husker jeg ikke lenger, men det var ikke mindre enn to timer.

Da jeg omsider ble kalt inn, viste en sykepleier meg til undersøkelsesbenken. Legen satt ved datamaskinen uten verken å se opp, hilse eller henvende seg til meg på annen måte før han spurte meg om personlige data og så om hva som var skjedd – hele tiden med blikket festet på det han skrev. Da han var ferdig snudde han seg mot meg, tok tak på kneet mitt mens han sa han skulle undersøke det. Jeg skrek til fordi det gjorde vondt og jeg ble redd, hvorpå legen sa at jeg hadde for vondt til at jeg kunne undersøkes, så han ga meg en resept på smertestillende medisiner og beskjed om å komme tilbake

etter en uke. Plutselig var jeg ute igjen – uten helt å forstå hva som var skjedd. Håpet om at jeg skulle få hjelp og svar, brast, og skuffelsen var stor.

Det private

Frustrert og lei meg, uten å ta smertestillende tabletter, bestilte jeg time hos en privat klinikk samme kveld. Da jeg kom dit, var venteværelset nesten tomt, det var rolig bakgrunnsmusikk og en vennlig resepsjonist ba meg sitte ned – og jeg synes jammen å huske at hun ga meg en kopp te...

Til avtalt tid kom legen ut for å hente meg, og hjertet mitt gjorde noen ekstra byks i brystet. Han strakte frem hånden og presenterte seg med navn, for han kjente meg ikke igjen. Litt brydd ga jeg ham min hånd, presenterte meg og minnet ham om at vi hadde sett hverandre tidligere den dagen; det var samme legen som prøvde å undersøke meg på sykehuset!

Han hadde nå 20 minutter til møtet med meg. Mesteparten av tiden gikk til å snakke om helsevesenet og arbeidssituasjonen for leger fordi undersøkelsen av kneet var unnagjort på få minutter – et forstrukket leddbånd. Legen ble overrasket over hvor smertefritt han kunne undersøke meg denne gangen. Han forklarte at han tok kveldsvakter på denne private klinikken fordi

arbeidsforholdene der ga ham mulighet til å utføre arbeidet som lege på en mye mer tilfredsstillende måte enn på sykehuset. At det stemte, kunne jeg bokstavelig talt føle på kroppen. Hans motivasjon for å bli lege lå i å ha kontakt med og kunne hjelpe syke mennesker. Mitt behov for hjelp og respekt ble ivarettatt, og jeg kunne dra hjem lett til sinns med sympati for den samme legen som jeg tidligere på dagen mildt sagt ikke var særlig vennlig innstilt til.

Som kommende lege ønsker jeg at arbeidsforholdene skal ligge til rette for at man faktisk kan utføre den jobben man er satt til å gjøre, på en måte som ivaretar pasientens behov for hjelp, samfunnets ønske om effektiv ressursforvaltning – og egen selvrespekt.

Ingunn Leeber
ileeber@online.no
medisinstudent

*Manuskriptet ble godkjent 4.5. 2006.
Medisinsk redaktør Erlend Hem.*

James Yang, Corbis/SCANPIX